

CHARLES SPURGEON

JOHN PIPER

PREDICÂND ÎN MIJLOCUL NECAZURILOR

CHARLES SPURGEON.

PREDICÂND ÎN MIJLOCUL NECAZURILOR

John Piper

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul **CHARLES SPURGEON. *Preaching Through Adversity***, (autor John Piper), de către Desiring God Foundation (desiringGod.org). Tradus și publicat cu permisiune.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Tehnoredactare și design pentru ediția electronică: Asociația MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul unde acestea sunt stocate în original.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CHARLES SPURGEON

PREDICÂND ÎN MIJLOCUL NECAZURILOR

JOHN PIPER

CUPRINS

O introducere personală	7
Capitolul 1. Ce ar putea să ne învețe Spurgeon?	11
Capitolul 2. Predicând în mijlocul necazurilor	27
Note bibliografice	43

O INTRODUCERE PERSONALĂ

Orice om se confruntă cu necazuri și trebuie să găsească modalități pentru a persevera trecând prin momentele grele ale vieții. Orice om trebuie să se ridice și să treacă prin rutina de a-și pregăti micul dejun, de a-și spăla hainele și de a merge la lucru, de a-și plăti facturile și de a-și educa copiii. În general, trebuie să mergem înainte în viață, chiar și atunci când inimile ne sunt zdrobite.

Dar lucrurile stau diferit în cazul păstorilor – nu *total* diferit, dar diferit. Inima este obiectul vocației noastre. Charles Spurgeon spunea, „munca noastră este mai mult decât o muncă mentală – este o lucrare a inimii, străduința esenței sufletului nostru”[1]. Atunci când inima unui păstor este zdrobită, el trebuie să lucreze cu un instrument frânt. Predicarea este principala lucrare a păstorului, iar aceasta este o lucrare a

inimii, nu doar a minții. Astfel, întrebarea este nu cum să continui să trăiești când căsătoria este monotonă, sau când banii nu ajung ori când scaunele din biserică sunt goale iar prietenii uită de tine, ci, „*Cum continui să predici?*”

Una este să supraviețuiești necazurilor când inima îți este copleșită; dar este cu totul altceva să continui să predici într-o astfel de stare, duminică de duminică, lună de lună.

Spurgeon spunea studenților de la colegiul său pastoral, „O singură lovitură zdrobitoare l-a coborât uneori pe predicator într-o stare foarte smerită. Fratele pe care ne-am bizuit atât de mult devine un trădător... zece ani de trudă nu ne golesc atât de mult de viață pe cât pierdem în câteva ore prin trădarea lui Ahitofel sau prin Dima, apostatul”[2]. Întrebarea pentru păstori nu este, „Cum trăiești tu în mijlocul criticilor neobosite, a lipsei de încredere, a acuzațiilor și însingurării?” – ci „*Cum predici în mijlocul acestor probleme? Cum faci tu această lucrare a inimii atunci când inima îți este atacată și pe punctul de a se prăbuși?*”

Acestea sunt cele mai importante întrebări pentru mulți păstori. Predicarea adevărului măreț și glorios într-o atmosferă care nu este măreață și glorioasă este o dificultate imensă. A-ți fi reamintit săptămână de săptămână că mulți oameni consideră predicarea gloriei harului lui Dumnezeu drept ipocrizie, te împinge, ca predicator, nu doar pe înălțimile introspecției, dar uneori la limita distrugerii de sine. Și nu mă refer aici la sinucidere – ci la ceva mai complex. Mă refer la incapacitatea nebunească de a mai ști cine ești. Ceea ce începe ca o

cercetare și introspecție de dragul sfințeniei și smereniei devine, gradual, din varii motive, un carnaval al oglinzilor ce sunt toate îndreptate către sufletul tău. Privești într-una dintre ele, și vezi că ești scund și gras; privești în alta, și ești înalt și slăbănog; te uiți în altă oglindă, și te vezi acolo cu capul în jos. Apoi gânduri oribile încep să se năpustească asupra ta, așa încât nu mai știi cine ești. Punctul de echilibru nu mai există. Și dacă el nu te mai susține – dacă nu mai există un „eu” fix, capabil să te relaționeze la acel neschimbat „Eu” (adică la Dumnezeu), cine ar trebui să predice duminica următoare?

Atunci când apostolul Pavel a spus în 1 Corinteni 15:10, „prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt”, el afirma un lucru esențial pentru supraviețuirea predicatorilor în mijlocul necazurilor. Dacă, prin har, identitatea aceluși „eu” – „eul” creat de Hristos și unit cu Hristos, dar totuși un „eu” omenesc – dacă aceasta nu mai există, nu va mai exista nici predicare autentică, pentru că nu mai există un predicator autentic.

Atunci când „eul” a dispărut, nu mai rămâne decât o colecție de ecouri.

O, cât de fericiți sunt păstorii că nu sunt primii care se confruntă cu aceste lucruri! Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru istoria vindecătoare a puterii Sale manifestată în viețile sfinților Lui, și în particular în viața și lucrarea lui Charles Spurgeon care a oferit un model despre cum să predici în mijlocul necazurilor vreme de 38 de ani de slujire în Londra, la Metropolitan Tabernacle.

1

CE AR PUTEA SĂ NE ÎNVEȚE SPURGEON?

În decursul multor ani ai lucrării mele pastorale, mi-am îndreptat adesea atenția către Charles Spurgeon, și experiența lui m-a ajutat.

Dar de ce? Aceasta este prima întrebare pe care o voi analiza. Ce este așa de special la Spurgeon care să îl facă un sfânt model pentru sfinții din vremurile moderne? Vă voi oferi șapte motive.

1. CHARLES SPURGEON ERA PREDICATOR.

Spurgeon a predicat de peste 600 de ori până de vârsta de 20 de ani. Predicile sale s-au vândut în aproape 20.000 de

exemplare pe săptămână și au fost traduse în 20 de limbi. Astăzi, colecția predicilor sale este cuprinsă în 63 de volume, fiind cel mai voluminos set de cărți ale unui singur autor din istoria creștinismului.[3]

Chiar dacă fiul său, Charles, poate fi subiectiv, evaluarea lui este suficient de apropiată de adevăr: „Nu era nimeni care să predice asemenea tatălui meu. Având în vedere varietatea lui inepuizabilă, înțelepciunea deosebită, propovăduirea viguroasă, atracția iubitoare și învățătura lucidă, alături de o mulțime de alte calități, el trebuie, cel puțin după opinia mea, să fie privit întotdeauna drept principele predicatorilor”[4]. Spurgeon era un predicator.

2. EL A FOST UN PREDICATOR CĂLĂUZIT DE ADEVĂR.

N-ar trebui să manifestăm interes cu privire la felul cum predicatorii tratează necazurile, dacă ei nu sunt mai înaintea de toate păzitori și propovăduitori ai adevărului biblic neschimbător. Dacă ei își croiesc drumul prin necazuri folosind alte mijloace decât credințioșia față de adevăr, nu ne vor fi de niciun ajutor.

Spurgeon definea lucrarea predicatorului în felul acesta: „Să știi adevărul așa cum trebuie cunoscut, să îl iubești așa cum trebuie iubit, și apoi să îl propovăduiești cu duhul potrivit și proporțiile lui adecvate”[5]. El le spunea studenților lui că „pentru a fi predicatori eficienți, trebuie să fiți teologi sănătoși”[6]. El avertiza că „cei care se leapădă de doctrina creștină, indiferent dacă conștientizează sau nu acest lucru, sunt cei mai

răi dintre vrăjmașii trăirii creștine... întrucât cărbunii ortodoxiei [n.tr. - are sensul fidelității față de Biblie, nu cel al ortodoxiei ca religie organizată] sunt necesari focului evlaviei”[7].

Cu doi ani înainte de a muri, el a spus,

„Unii frați deosebiți par să se gândească mai mult la viață decât la adevăr, căci atunci când îi avertizez de faptul că vrăjmașul a otrăvit pâinea copiilor, ei răspund, „Dragă frate, ne pare rău să auzim asta, și, pentru a contracara acest rău, vom deschide fereastra și le vom da copiilor aer curat. Da, deschideți fereastra și dați-le aer curat, prin orice mijloace... Dar, în același timp, acest lucru trebuie făcut și celălalt nu trebuie lăsat neîmplinit. Arestați-i pe cei ce au pus otrava și deschideți și ferestrele. În timp ce oamenii continuă să predice învățătura falsă, voi puteți vorbi cât de mult doriți despre aprofundarea vieții spirituale, dar veți eșua în această încercare.”[8]

Adevărul doctrinar a stat la temelia tuturor străduințelor lui Spurgeon.

3. EL A FOST UN PREDICATOR CE A CREZUT ÎN BIBLIE.

Adevărul care a călăuzit lucrarea lui de predicare a fost adevărul biblic, despre care el a crezut că este adevărul lui Dumnezeu. El avea să își ridice Biblia și să spună,

„Aceste cuvinte sunt cuvintele lui Dumnezeu... O, tu, Carte cu autoritate vastă, tu ești proclamarea venită de la Împăratul cerului. Departe de mine să îmi folosesc rațiunea contrazicându-te... Aceasta este Cartea nepătată de vreo

eroare, adevărul perfect, pur și nealterat. De ce? Pentru că Dumnezeu a scris-o.”[9]

Există ceva diferit în inimile predicatorilor și ale oamenilor în care această dedicare este neștirămutată. Am luat prânzul cândva cu un bărbat care s-a plâns de atmosfera de la clasa lui de școală duminicală. El spunea că lecția era în mod obișnuit centrată pe discuțiile de grup. O persoană avea să deschidă un subiect, o alta avea să găsească un verset relevant din Biblie, dar apoi, după citirea versetului, atitudinea devenea ceva de genul, „Acum că am auzit ce gândește Isus, ce crezi tu?” Acolo unde o astfel de atmosferă începe să predomine la amvon și în biserică, depărtarea de adevăr și slăbiciunea în sfințenie nu sunt foarte departe.

4. EL A FOST UN PREDICATOR CARE CÂȘTIGA SUFLETE.

Nu a existat o săptămână care să treacă în decursul lucrării sale mature fără a fi mântuite suflete prin predicile sale scrise[10]. Atât el cât și prezbiterii lui erau întotdeauna cu ochii deschiși, căutând suflete căutătoare în marea congregație. „Un frate”, spunea el, „și-a câștigat titlul de câine de vânătoare al meu, căci el era întotdeauna gata să prindă păsările rănite”[11].

Spurgeon nu exagera atunci când a spus,

„Îmi amintesc, când am predicat în diferite ocazii în țară și uneori aici, cum sufletul meu a agonizat pentru oameni, cum orice nerv al trupului meu a fost întins, cum aș fi putut să plâng cu întreaga ființă și să fiu purtat cu totul într-un

fluviu de lacrimi, dacă aş fi putut să câştig astfel sufletele lor.”[12]

El a fost animat de gloria lui Dumnezeu și de mântuirea oamenilor.

5. EL A FOST UN PREDICATOR CALVINIST.

Spurgeon era felul meu de calvinist. Dați-mi voie să vă ofer o aromă a motivului pentru care calvinismul lui atrăgea săptămânal 5000 de oameni la biserica lui, în loc să îi îndepărteze de acolo. El a spus,

„Pentru mine, calvinismul înseamnă plasarea Dumnezeului veșnic în capul tuturor lucrurilor. Eu privesc la orice lucru prin relația acestuia cu gloria lui Dumnezeu. Îl văd mai întâi pe Dumnezeu, iar pe om departe, în urmă, pe listă... Fraților, dacă trăim în armonie cu Dumnezeu, vom găsi încântare când Îl auzim spunând „Eu sunt Domnul, și nu mai este altul” (Isaia 45:5)”.[13]

„Puritanismul, protestantismul, calvinismul [au fost doar]... niște nume sărace pe care lumea le-a dat credinței noastre mărețe și glorioase – doctrinei apostolului Pavel, Evangheliei Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”[14]

Dar el a făcut distincție între întreg sistemul calvinismului, pe care și l-a însușit, și anumite doctrine evanghelice centrale împărtășite de alții, lucru care îl lega de aceștia. De exemplu, doctrina lui favorită a fost cea a substituției lui Hris-

tos pentru păcătoși. El spunea, „departe de mine să îmi imaginez că Sionul n-ar conține în interiorul zidurilor lui decât creștini calviniști, sau că nimeni altcineva n-ar putea fi mântuit, dacă nu susține punctele noastre de vedere.”[15]

El a spus, „Nu sunt în general un protestant excesiv, și mă bucur să mărturisesc că simt o siguranță că există unii din poporul lui Dumnezeu chiar și în biserica romano-catolică”[16]. Primul lider al colegiului său de păstori a fost ales un pedo-baptist, iar Spurgeon n-a văzut în aceasta o piedică să îl lase să predice de la amvonul său. Părtașia lui a fost deschisă față de toți creștinii, dar el a spus că „mai degrabă și-ar lăsa departe slujba pastorală decât să permită vreunui om să se alăture Bisericii, atâta vreme cât nu era ascultător de porunca Domnului lui (privitoare la botez)”[17].

Primele sale cuvinte la Metropolitan Tabernacle, biserica pe care el a construit-o și în care a predicat vreme de 30 de ani, au fost următoarele:

„Aș propune ca subiectul lucrării din această casă de rugăciune, atâta vreme cât acest amvon va sta în picioare și atâta vreme cât această casă va fi frecventată de închinători, să fie Persoana lui Isus Hristos. Nu îmi este niciodată rușine să mă etichetez drept calvinist, nu ezit să-mi iau numele de baptist, dar dacă sunt întrebat care este crezul meu, răspunsul meu este acesta: „Isus Hristos”.”[18]

Dar el a crezut faptul că învățătura calvinistă îl onorează pe acel Hristos cel mai bine pentru că este pe deplin adeverată. Și el a predicat calvinismul în mod explicit, încercând

să-i facă loc în mințile oamenilor lui, întrucât, spunea el, „calvinismul are în el forța conservatoare care îi ajută pe oameni să rămână în adevărul dătător de viață.”[19]

De aceea, el a fost deschis și nu s-a rușinat: „Oamenii vin la mine pentru un lucru... Eu le predic un crez calvinist și o moralitate puritană. Asta este ce vor și asta este ce primesc. Dacă vor orice altceva, trebuie să meargă în altă parte.”[20]

6. EL A FOST UN PREDICATOR CARE A LUCRAT CU SÂR- GUINȚĂ.

Nu caut la oameni comozi sfaturi despre cum să îndur necazurile. Dacă principalul răspuns este, „ia-o ușor”, caut un alt învățător. Iată un crâmpei din capacitatea de lucru a acestui om:

„Nimeni dintre cei vii nu cunoaște truda și grija pe care trebuie să le duc cu mine... Trebuie să mă îngrijesc de orfelinat, să am grijă de o biserică de 4000 de membri, uneori sunt căsătorii și înmormântări de făcut, este predica săptămânală de pregătit, revista Sabia și Mistria de editat și, dincolo de toate acestea, o medie săptămânală de 500 de scrisori la care trebuie să răspund... Și totuși acestea nu reprezintă decât jumătate din îndatoririle mele, căci există nenumărate biserică plantate de către prieteni, de care sunt legat îndeaproape, ca să nu mai spun de situațiile dificile care sunt constant îndreptate către mine.”[21]

La aniversarea a 50 de ani de la naștere, s-a citit o listă cu 66 de organizații pe care Spurgeon le-a fondat și condus. Earl

de Shaftesbury, un distins titlu englez, a fost prezent acolo și a observat că „această listă de asociații, instituite prin geniul lui și supravegheate cu grija sa, sunt mai mult decât suficiente pentru a ocupa mințile și inimile a 50 de oameni obișnuiți.”[22]

În mod obișnuit, el citea șase cărți importante pe săptămână, și putea să-și amintească ce anume a citit și unde să găsească respectivele citate.[23] A scris el însuși peste 140 de cărți – precum *The Treasury of David*, care i-a luat 20 de ani ca să o scrie, *Morning and Evening*, *Commenting and Commentaries*, *John Ploughman's Talk* și *Our Own Hymnbook*.[24]

Adesea lucra 18 ore pe zi. Misionarul David Livingstone l-a întrebat cândva, „Cum te descurci să faci lucrul a doi oameni într-o singură zi?” Spurgeon a răspuns, „Ai uitat că suntem doi”[25]. Eu cred că se referea la prezența puterii dătătoare de energie a lui Hristos, despre care citim în Coloseni 1:29, unde Pavel spune, „Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine”.

Atitudinea lui Spurgeon față de munca jertfitoare ar fi inacceptabilă astăzi, în vremurile acestea, când pare să primeze „confortul”. El a spus,

„Dacă, prin muncă excesivă, murim înainte de a ajunge la vârsta medie a oamenilor, fiind tociți în slujirea Stăpânului, atunci slavă lui Dumnezeu, vom avea cu atât mai puține bogății pe pământ, și cu atât mai multe bogății în cer!”[26]

„Este datoria și privilegiul nostru să ne epuizăm viețile pentru Isus. Nu suntem chemați să trăim ca niște oameni care să

trăiască în finețuri, ci suntem chemați să fim jertfe vii, a căror menire este să fie mistuite.”[27]

În spatele acestui punct de vedere radical au stat convingeri biblice profunde care derivă din învățătura apostolului Pavel. Una dintre acestea a fost exprimată de Spurgeon în felul următor: „Noi nu putem produce viață în ceilalți decât prin a ne toci și zdrobi propriile noastre ființe. Aceasta este o lege naturală și spirituală – ca roada să vină doar din sămânță, prin a cheltui și a fi cheltuit până la auto-epuizare.”[28]

Apostolul Pavel a spus, „Așa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea și mântuirea voastră; dacă suntem mângâiați, suntem pentru mângâierea voastră, care se arată prin faptul că răbdați aceleași suferințe ca și noi” (2 Corinteni 1:6). „Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața” (2 Corinteni 4:12). Iar el a spus că propriile sale suferințe reprezentau completarea suferințelor lui Hristos de dragul bisericii (Coloseni 1:24).

O altă convingere biblică care stă în spatele gândirii radicale a lui Spurgeon cu privire la zelul pastoral este exprimată astfel:

„A fi mulțumit cu rezultatele actuale reprezintă lovitura de moarte dată progresului. Niciun om nu este bun dacă gândește că nu poate fi mai bun. Acela care crede că este suficient de sfânt nu are niciun fel de sfințenie.”[29]

Cu alte cuvinte, el a fost călăuzit de o pasiune care nu putea fi satisfăcută niciodată de măsura sfințeniei sale sau de

anvergura slujirii lui (vezi Filipeni 3:12). În anul în care a împlinit 40 de ani, el a predicat un mesaj la conferința păstorilor lui, căruia i-a pus un titlu format dintr-un singur cuvânt, „Înainte!”[30] În acest mesaj, el a spus,

„În viața oricărui predicator ar trebui să existe urme ale străduinței insistente. Fraților, faceți ceva, faceți ceva, faceți ceva! Atunci când comitetele își pierd vremea cu tot felul de rezoluții, voi faceți ceva. În timp ce societățile și uniunile compun constituții, haideți să câștigăm suflete. Prea des discutăm, discutăm și iar discutăm, în timp ce Satana râde de noi, având mânecele suflecate... Puneți-vă pe treabă și lepădați-vă de voi înșivă ca niște bărbați adevărați.”[31]

Cred că termenul „neobosit” a fost creat pentru oameni precum Charles Spurgeon.

7. EL A FOST UN PREDICATOR CRITICAT ȘI CARE A SUFERIT MULT.

El a cunoscut toată gama de neazuri prin care pot să treacă majoritatea predicatorilor – și mai mult de atât.

El a trecut în fiecare zi prin diversitatea frustrărilor și a dezamăgirilor date de membrii căldicei ai bisericii.

„(Păstorii) înțeleg ce poate face un om cu inima rece dacă se întâlnește cu tine duminica dimineața având asupra sa informația că doamna Smith și toți cei din familia ei s-au simțit jigniți și, de aceea, scaunele lor sunt astăzi goale. N-ai

vrea să auzi de protestul acelei doamne tocmai înainte de a-ți face loc la amvon, știind că asta nu te ajută.”[32]

Poate chiar mai rău de atât, el s-a întâlnit cu critici răutăcioase venite tocmai din partea celor a căror susținere o prețuia.

„Ce oameni groaznici sunt unii pretinși credincioși! Remar-cile lor de după o predică sunt suficiente pentru a te doborî... Tu ai pledat pentru ei ca și cum ar fi o chestiune de viață și moarte, iar ei calculau în tot acest timp câte secunde din viața lor a consumat predica ta și au mormăit la cele cinci mi-nute cu care ai depășit timpul obișnuit de predică.”[33]

Este chiar mai rău, a spus el, dacă ascultătorul care stă să-ți facă calcule este unul dintre diaconii tăi. „Să nu pui la același plug un bou și un măgar împreună – era o poruncă a îndu-rării, dar când slujitorul trudit, care trage precum o vită, ajunge să fie înjugat alături de un diacon care nu este tot vită, îi va veni greu să tragă de plug.”[34]

De asemenea, el a cunoscut dureri extraordinare care cad asupra omului poate o singură dată în viață.

Pe data de 19 octombrie 1856, el a predicat pentru prima dată la Music Hall, în Royal Surrey Gardens, pentru că propria lui biserică nu îi mai putea găzdui pe oameni. Capacita-tea sălii bisericii, de 10.000 de persoane, a fost cu mult depășită, atunci când mulțimile s-au adunat îmbulzindu-se. Cineva a strigat deodată, „Foc!”, și în anumite părți ale clădirii s-a creat mare panică. Șapte oameni au fost uciși în acea busculadă și mulți alții au fost răniți.

Spurgeon avea 22 de ani și a fost copleșit de această calamitate. Mai târziu, el avea să spună: „Probabil că niciodată n-am ajuns în sufletul meu atât de aproape de cuptorul încins al nebuniei și totuși am ieșit de acolo neatins”. Dar nu toți au fost de acord că el nu ar fi rămas fără răni. Imaginea dezastrului s-a cuibărit asupra lui vreme de mulți ani, iar un prieten apropiat și biograf al lui a spus, „Din ceea ce am văzut, nu pot decât să mă gândesc că moartea lui destul de timpurie s-ar fi putut datoră într-o oarecare măsură cuptorului suferințelor mentale pe care le-a îndurat în acea seară groaznică și după aceea.”[35]

Spurgeon a cunoscut de asemenea necazurile și durerile în familie.

El s-a căsătorit cu Susannah Thomson pe 8 ianuarie, în același an în care s-a petrecut calamitatea de la Surrey Gardens. Singurii lui copiii, doi gemeni, s-au născut pe 20 Octombrie, în ziua de după nenorocirea de la biserică. Susannah nu a mai fost niciodată în măsură să aibă copii. În 1865, la 9 ani după aceea, pe când avea 33 de ani, ea a devenit aproape invalidă și rareori l-a mai auzit pe soțul ei predicând de-a lungul următorilor 27 de ani, până la moartea lui. Au fost încercate unele operații rare de coloană cervicală în 1869, de către James Simpson, părintele ginecologiei moderne, dar fără succes[36]. Așadar, la celelalte poveri ale lui Spurgeon, s-a adăugat o soție bolnavă și incapacitatea de a avea mai mulți copii, deși mama lui dăduse naștere la 17 copii.

Spurgeon s-a confruntat cu suferințe fizice incredibile.

El a suferit de gută, reumatism și boala Bright, care constă în inflamarea rinichilor. Primul său atac de gută s-a petrecut în 1869, pe când avea 35 de ani. Boala a înaintat progresiv așa încât „aproape o treime din ultimii 22 de ani ai lucrării sale au fost petrecuți în afara amvonului de la Tabernacle, fie în suferință, fie în convalescență, sau rămânând în afara lucrării pentru a preveni reapariția bolii”[37]. Într-o scrisoare adresată unui prieten, el nota: „Lucian spune, „mă gândeam că o cobră m-a mușcat și mi-a umplut venele cu otravă, dar era chiar mai rău – era gută”. Știu din experiență că așa e.”[38]

Așadar, vreme de mai bine de jumătate din perioada lucrării sale, Spurgeon s-a confruntat cu dureri din ce în ce mai mari și recurente în articulațiile sale, care îl separau de amvon și de truda lui, în mod repetat. În final, bolile i-au luat viața la vârsta de 57 de ani, pe când se afla în convalescență în Franța, la Mentone.

Dincolo de suferințele fizice, Spurgeon a avut de îndurat o viață întreagă de ridiculizare publică și batjocuri, uneori acestea luând cele mai urâte forme.

În Aprilie 1855, ziarul *Essex Standard* a publicat un articol cu următoarele cuvinte:

„Stilul lui este vulgar, ca al unui om de pe stradă, împănăt cu răutăți... Toate tainele cele mai serioase ale religiei noastre sfinte sunt tratate de el aspru, brutal și fără pietate. Bunul simț este respins cu răutate, iar decența îi este dezgustătoare. Vorbele lui indecente sunt pline de anecdote brute.”[39]

Ziarul *The Sheffield and Rotterdam Independent* scria,

„El este o ciudățenie de scurtă durată – o cometă care a străbătut dintr-o dată atmosfera religioasă. A pătruns ca o rachetă și, după nu multă vreme, va ajunge să se prăbușească precum un bețișor.”[40]

Sotia lui a păstrat un carnet gros cu astfel de critici din perioada anilor 1855-1856. Parte din acestea au fost ușor de aruncat la coșul de gunoi. Dar majoritatea au rămas acolo. În 1857, el scria: „Am căzut adesea pe genunchii mei, cu o transpirație fierbinte pe frunte, ca urmare a batjocurilor proaspete care s-au revărsat asupra mea. În agonia durerii, inima mea a fost aproape zdrobită.”[41]

Colegii lui predicatori l-au criticat din stânga și din dreapta. Din stânga, din cealaltă parte a orașului, Joseph Parker scria,

„Domnul Spurgeon e total lipsit de bunăvoință intelectuală. Dacă oamenii văd lucrurile în felul lui, ei sunt ortodocși. Dacă le văd în alt fel, sunt eretici, ucigători și nepotrivți să conducă mințile studenților sau ale mirenilor. Părerea domnului Spurgeon e ilustrarea unui ego dus la superlativ – nu acel ego timid, superficial și pe jumătate dezgustat, care își taie propriul cap, ci acel ego matur, care calcă totul în picioare și este sublim, care ocupă scaunul cel mai important, ca și cum ar avea dreptul la aceasta. Singurele culori pe care domnul Spurgeon le recunoaște sunt negrul și albul.”[42]

Din dreapta, James Wells, hiper-calvinistul, scria, „am îndoielile mele, și asta în cel mai serios mod, cu privire la realitatea divină a convertirii lui.”[43]

Toate bătăliile vieții sale au ajuns la punctul culminant în Controversa Downgrade, când Spurgeon a luptat fără succes pentru păstrarea integrității doctrinei a Uniunii Baptiste. În Octombrie 1887, el s-a retras din Uniune. În luna Ianuarie a următorului an, a fost dezaprobat oficial și public printr-un vot al Uniunii, pentru modalitatea sa de protest.[44]

Cu opt ani mai devreme, el spusese, „Oamenii nu pot să spună lucruri mai rele despre mine decât s-au spus. Am fost stropit cu noroi din cap până în picioare și reprezentat greșit în cel mai josnic mod. Imaginea mea bună s-a dus și nimeni nu mai poate să îmi provoace daune mari de acum înainte.”[45]

El a oferit chiar un exemplu al felului de distorsionări și reprezentări greșite care deveniseră tipice în cadrul controversii Downgrade:

„Doctrina pedepsei veșnice a fost rareori ridicată de către mine în această controversă, dar avocații „gândirii moderne” continuă să o scoată la iveală în toate ocaziile, și în tot acest timp o portretizează tocmai pe dos.”[46]

Dar, chiar dacă în mod uzual el putea să pară aspru și ofensiv, durerea era copleșitoare și mortală. În luna Mai a anului 1891, cu 8 luni înainte să moară, avea să îi spună unui prieten, „La revedere, nu mă vei mai vedea vreodată. Această luptă mă ucide.”[47]

Spurgeon a avut lupte repetate cu depresia.

Suferința sa finală a fost rezultatul celorlalte. Nu este ușor să ți-l imaginezi pe Spurgeon cel omni-competent, elocvent, strălucitor și plin de energie plângând ca un copil fără vreun motiv. Acest lucru s-a petrecut prima dată în 1858, când avea vârsta de 24 de ani. El a spus, „duhul mi s-a prăbușit atât de jos, încât puteam să plâng o oră întregă ca un copil, și totuși să nu știu pentru ce plângeam.”[48]

„Depresia fără cauze nu poate fi discutată, căci nici harpa lui David n-ar fi putut să o îndepărteze prin sunete suave. La fel este și lupta cu ceața, ca și cu această deznădejde fără formă, fără definiție și care totuși întunecă totul... Cuiul de fier, înfipt atât de misterios în ușa speranței și care ține captiv duhul nostru în acea închisoare întunecată, are nevoie de o mână cerească în stare să îl scoată.”[49]

El își considera depresia drept „cea mai urâtă trăsătură”. „Deznădejdea”, spunea el, „nu este o virtute. Eu cred că este un viciu. Mă simt rușinat în inimă de faptul că tot cad în ea, dar sunt sigur că nu există niciun remediu pentru ea precum este credința sfântă în Dumnezeu.”[50]

În ciuda tuturor acestor suferințe și persecuții, Spurgeon a perseverat până la sfârșit și a fost în măsură să predice cu putere până la ultima sa predică de la Tabernacle, din 7 Iunie 1891. Citind viața și lucrarea acestui om, întrebarea pe care mi-am pus-o a fost aceasta: *Cum a perseverat și a predicat el în mijlocul atâtor necazuri?*

2

PREDICÂND ÎN MIJLOCUL NECAZURILOR

Există nenumărate strategii ale harului în viața lui Charles Spurgeon. Cele pe care am ales să le menționez sunt limitate ca număr și le-am ales în principal pentru că ele m-au influențat personal, dar anvergura războiului acestui om și înțelepciunea strategiilor sale sunt imense.

1. SPURGEON A VĂZUT DEPRESIA SA DREPT PLANUL LUI DUMNEZEU SPRE BINELE LUCRĂRII SALE ȘI SPRE GLORIA LUI HRISTOS.

Am ales să încep cu problema dezamăgirii și a depresiei pentru că, dacă ea poate fi cucerită, toate celelalte forme de su-

ferință, care o alimentează, pot fi reduse la tăcere. Ceea ce vedem iarăși și iarăși este credința neclintită a lui Spurgeon în suveranitatea lui Dumnezeu, în mijlocul tuturor suferințelor Sale. Mai mult decât orice, se pare că acest lucru l-a păzit ca să nu se prăbușească în fața necazurilor vieții. Iată ce scria el,

„Mi s-ar părea o experiență foarte tăioasă și dură să mă gândesc că aș avea parte de o suferință pe care Dumnezeu nu mi-ar fi trimis-o niciodată, că acea cupă amară n-a fost niciodată umplută de mâna Lui, că încercările mele n-au fost niciodată cântărite de El și nici trimise asupra mea prin rânduiala Lui, în ce privește greutatea și cantitatea lor.”[51]

Aceasta este o strategie cu totul contrară gândirii moderne, chiar contrară gândirii din lumea evanghelică de astăzi, care se ferește de implicațiile infinității divine. Dacă Dumnezeu este Dumnezeu, El nu doar că știe ce anume vine peste noi, ci El cunoaște acele lucruri pentru că le-a plănuit. Pentru Spurgeon, această gândire cu privire la Dumnezeu n-a fost un simplu argument pentru o dezbatere, ci a fost un mijloc de supraviețuire.

Suferințele noastre reprezintă regimul de sănătate al unui Medic infinit de înțelept. Spurgeon scria studenților lui următoarele,

„Îndrăznesc să spun că cea mai mare binecuvântare pământească pe care Dumnezeu o poate da oricărui dintre noi este sănătatea, cu excepția bolii... Dacă anumiți cunoscuți ar putea căpăta favoarea unei luni de reumatism, prin harul lui Dumnezeu, ei s-ar înmuia într-un chip minunat.”[52]

El s-a referit la acest lucru în principal pentru sine. Chiar dacă a privit cu temere la suferință și a făcut totul ca să o evite, spunea el,

„Mă tem că tot harul pe care l-am căpătat în ceasurile fericite și în vremurile confortabile și ușoare, nu valorează mai mult de un ban. Dar binele pe care l-am primit ca urmare întristărilor, durerilor și suspinelor mele este cu totul incalculabil.... Suferința este cea mai bună piesă de mobilier din casa mea. Este cea mai bună carte din biblioteca unui predicator.”[53]

În lupta lui cu depresia, el a văzut trei scopuri specifice ale lui Dumnezeu. Primul este că aceasta a funcționat precum țepușul apostolului Pavel, păstrându-l smerit așa încât să nu se înalțe pe sine. El spunea că lucrarea Domnului se însumează în aceste cuvinte:

„„Acesta este Cuvântul Domnului”. Instrumentele trebuie folosite, dar slăbiciunea lor intrinsecă se va manifesta în mod clar. Slava nu va fi împărțită, iar cinstea datorată Marelui Lucrător nu se va diminua... De regulă, aceia care sunt cinstiți de Domnul lor în public sunt nevoiți să îndure o disciplinare în taină sau să poarte o cruce zi de zi, așa încât să nu se umfle în sine în vreun fel și să nu cadă în capcana diavolului.”[54]

Cel de-al doilea scop al lui Dumnezeu în deznădejdiele sale a constat din puterea neașteptată pe care a conferit-o lucrării lui:

„Într-o dimineață de duminică, am predicat din versetul „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit” și, chiar dacă n-am spus asta, totuși mi-am predicat propria experiență. Am auzit propriile cătușe zăngănind în timp ce încercam să predic semenilor mei prizonieri din întuneric, dar n-aș putea spune de ce am fost dus într-o astfel de oroare groaznică a întunericului, pentru care m-am condamnat singur. În următoarea seară de luni, un bărbat a venit să mă vadă, unul care purta toate semnele disperării pe fața lui. Părul lui părea că se ridică în sus și ochii îi erau pe punctul de a ieși din orbite. După un schimb scurt de vorbe, mi-a zis așa: „În viața mea n-am auzit pe cineva vorbind ca unul care pare să-mi cunoască inima atât de bine. Situația mea e una groaznică, dar duminică dimineața m-ai pictat în culori vii și ai predicat ca și cum te-ai fi aflat în interiorul sufletului meu”. Prin harul lui Dumnezeu, l-am salvat pe acel bărbat de la sinucidere și l-am condus la lumina Evangheliei și la libertate. Dar știu că n-aș fi putut să fac acest lucru dacă n-aș fi fost eu însumi încuiat în acea groapă alături de el. V-am spus aceste lucruri, fraților, pentru că uneori voi înșivă ați putea fi în situația de a înțelege propria voastră experiență, iar oamenii perfecți ar putea să vă condamne pentru că aveți parte de ea. Dar ce știu ei despre slujitorii lui Dumnezeu? Tu și eu trebuie să suferim mult de dragul oamenilor care sunt dați în grija noastră... Te-ai putea afla în întunecimea Egiptului și ai putea să te întrebi de ce îți îngheață măduva o astfel de grozăvie, dar ai putea să te afli chiar atunci pe drumul împlinirii chemării tale, și să fii condus de Duhul lui Dumnezeu într-o situație în care poți să înțelegi și să empatizezi cu mințile celor care sunt deznădăjduiți.”[55]

Cel de-al treilea scop al depresiei sale a fost ceea ce el a denumit un semnal profetic pentru viitor.

„Această depresie vine peste mine oridecâteori Domnul pregătește o binecuvântare mai mare pentru lucrarea mea. Norul este negru înainte de a fi risipit, și umbrește pământul înainte să reverse fluviul lui de îndurări. Depresia a devenit acum pentru mine ca un profet cu niște haine aspre, un Ioan Botezătorul, anunțând apropierea binecuvântărilor mai bogate ale Domnului meu.”[56]

Aș spune alături de Spurgeon că, în cele mai întunecate ceasuri, bunătatea suverană a lui Dumnezeu a fost ceea ce mi-a dat tărie să continui – promisiunea de granit că El stăpânește peste circumstanțele mele și că El îmi vrea binele indiferent ce ar intenționa oricine altcineva.

2. SPURGEON A SUPLIMENTAT STRATEGIA LUI TEOLOGICĂ DE SUPRAVIEȚUIRE CU MIJLOACELE NATURALE LĂSATE DE DUMNEZEU PENTRU ACEASTA – ODIHNA ȘI NATURA.

Alături de întreaga lui discuție despre a cheltui și a ne cheltuieli, el ne sfătuiește să ne odihnim și să ne luăm o zi liberă din când în când, deschizându-ne pe noi înșine față de puterile vindecătoare pe care Dumnezeu le-a pus în lumea naturii.

„Sabatul nostru este ziua trudei”, spunea el, „și dacă nu ne odihnim într-o altă zi, vom fi zdrobiți”[57]. Eric Hayden ne

amintește că Spurgeon „punea deoparte ziua de miercuri, ori-decâteori era posibil, considerând-o ziua sa de odihnă”[58]. Dincolo de asta, Spurgeon le spunea studenților lui:

„Este o dovadă de înțelepciune să-ți iei concediu câteodată. Pe termen lung, ajungem uneori să facem mai mult făcând mai puțin. O gândire de genul „înainte, înainte, înainte mereu”, fără relaxare, poate să se potrivească atitudinilor emancipate ale acestui „lut greu”, dar câtă vreme ne aflăm în acest cort, trebuie din când în când să ne strigăm, „oprește-te”, și să-L slujim pe Domnul printr-o inactivitate sfântă și printr-o relaxare consacrată. Nicio minte sănătoasă n-ar trebui să se îndoiască de faptul că este corect să-ți dai jos hamurile pentru o clipă.”[59]

Din experiența mea în slujirea pastorală, pot să mărturisesc faptul că timpul liber este crucial pentru a respira un aer spiritual diferit. Atunci când ne luăm timp pentru a sta departe de presiunea datoriei, Spurgeon recomandă să respirăm aerul de țară și să lăsăm ca frumusețea naturii să-și facă lucrarea rânduită. El mărturisește că „obiceiurile sedentare au tendința de a da naștere descurajării... în special în lunile cu ceață”. Apoi el ne sfătuiește spunând că „O gură de aer de mare sau o plimbare cu vântul în față nu vor da har sufletului, dar vor aduce oxigen trupului, care este de folos imediat.”[60]

În acest aspect, dați-mi voie să adaug un cuvânt personal adresat bărbaților mai tineri. În anii mei de lucrare pastorală, am observat schimbări semnificative în trupul și sufletul meu. Acestea s-au datorat în parte circumstanțelor schimbătoare ale vieții, dar în bună măsură și schimbărilor trupesti. În

primul rând, a trebuit să reduc aportul de calorii pentru a mă feri să iau în greutate mai mult decât este util. În decursul lucrării mele și pe măsura îmbătrânirii, metabolismul meu a încetat să mai funcționeze în același fel în care funcționa anterior. În al doilea rând, am ajuns să devin mai puțin influențat de emoții atunci când am dormit suficient. Au existat acele zile de început când aș fi lucrat fără să-mi pese de timpul de odihnă, și totuși m-aș fi simțit plin de energie și motivat. Dar când am ajuns în a patra decadă a vieții, somnul adecvat n-a mai fost o chestiune de a rămâne sănătos, ci un aspect care dicta rămânerea mea în lucrare. Este irațional ca viitorul meu să arate lipsit de vitalitate dacă eu dorm doar patru sau cinci ore mai multe nopți la rând, dar acest lucru este încă irelevant. Adevărul este că viitorul meu arăta groaznic, și trebuia să mă obișnuiesc să trăiesc în limitele acestei realități. Vă recomand să dormiți suficient, pentru a putea evalua corect pe Dumnezeu și promisiunile Lui.

Spurgeon avea dreptate când spunea,

„Starea trupului tău trebuie luată în seamă... Un pic mai mult bun-simț va fi de mare câștig pentru cei care sunt ultra-spirituali și atribuie toate stările lor unor cauze supranaturale, când cauza reală nu este departe de ei înșiși. Nu este oare adevărat că adesea indigestia a fost confundată cu lepădarea de credință sau problemele de stomac cu o inimă împietrită?”[61]

3. SPURGEON ȘI-A HRĂNIT CONSECVENT SUFLETUL PRIN PĂRTĂȘIA CU HRISTOS, ÎN RUGĂCIUNE ȘI MEDITAȚIE.

A fost o dovadă de mare îndurare arătată mie atunci când am descoperit cartea lui John Owen, *Communion With God*. Poate că mai mult decât oricare alta, acea carte m-a hrănit în mod repetat atunci când sufletul meu a întrebat, „Poate oare Dumnezeu să întindă o masă în pustie?”

Spurgeon își avertiza studenții ca

„Niciodată să nu neglijați hrana voastră spirituală, căci altfel vă va lipsi esența vieții, iar duhurile voastre se vor prăbuși. Trăiți din doctrinele substanțiale ale harului și veți ajunge să trăiți mai mult și să-i depășiți în lucrare pe cei care își găsesc încântarea în foietajul și dulcegăriile „gândirii moderne”. [62]

Cred că unul dintre motivele pentru care Spurgeon a fost atât de bogat în limbaj, atât de plin de substanță doctrinară și puternic în duh, în ciuda descurajărilor sale, a suferințelor fizice și a luptelor lui, este că el a rămas mereu îmbibat într-o carte foarte bună – șase zile pe săptămână. Nu putem egala acel număr, dar putem întotdeauna să mergem pas la pas cu acei oameni deosebiți, care „Îl văd” pe Dumnezeu. De-a lungul anilor, am învățat că esența în orice lectură bună a teologiei stă în părtășia reală cu Hristos.

„Mai presus de toate, alimentați flacăra vieții cu părtășia intimă cu Hristos. Niciun om nu a fost vreodată rece în

inimă dacă a trăit cu Isus asemenea lui Ioan și Mariei din vechime... N-am întâlnit niciodată un predicator cu jumătate de inimă care să fi avut o părtășie deosebită cu Domnul Isus.”[63]

În multe feluri, Spurgeon a fost un copil în părtășia lui cu Dumnezeu. El nu a vorbit despre niciun lucru complicat sau tainic folosind termeni greu de înțeles. În fapt, viața lui de rugăciune pare mai degrabă una asemănătoare unui muncitor decât o viață de contemplație elevată.

„Când mă rog, îmi place să merg înaintea lui Dumnezeu așa cum aș merge la un oficiu bancar când am un cec de încasat. Intru acolo, pun cecul pe tejghea, casierul îmi dă banii, iar eu îi iau și mă duc la treburile mele. Nu știu să mă fi oprit vreodată la o bancă mai mult de cinci minute pentru a vorbi cu casierii. Când primesc banii, plec mai departe și mă ocup de alte lucruri. Acesta este felul în care îmi place să mă rog; dar există un fel de a te ruga care pare ca și cum te-ai caza lângă scaunul îndurării fără să știi dacă ai un motiv anume să te muți acolo.”[64]

Acest fel de a te ruga poate să nu fie cu totul exemplar. Am putea să Îl dezonorăm pe Domnul dacă L-am trata ca pe un casier de bancă în loc să Îl privim ca pe un izvor de munte. Dar am face o greșală dacă am crede că rugăciunea de acest fel a lui Spurgeon ar fi fost deosebită cu ceva de părtășia copilărească cu Tatăl lui. Cea mai impresionantă descriere pe care am citit-o cu privire la comuniunea lui cu Dumnezeu provine din anul 1871, când a experimentat dureri groaznice cauzate de gută:

„Atunci când am fost lovit de durere, cu câteva luni în urmă, într-o măsură atât de mare încât n-o mai puteam suporta fără să plâng, le-am cerut tuturor să părăsească încăperea și să mă lase singur. Atunci n-am mai avut nimic de spus lui Dumnezeu decât acestea, „Tu ești Tatăl meu și eu sunt copilul Tău. Și Tu, ca un Tată, ești blând și plin de îndurare. Eu n-aș putea suporta să-mi văd copilul suferind așa cum Tu mă faci să sufăr, și dacă l-aș vedea chinuit așa cum sunt eu acum, aș face tot ce mi-ar sta în putință să-l ajut și mi-aș pune brațele sub el pentru a-l susține. Vei ascunde oare fața Ta de la mine, Tată? Îți vei apăsa mâna Ta grea și nu îmi vei da un zâmbet de pe fața Ta?” ... Așa am pledat înaintea Lui și am îndrăznit apoi să spun, după ce s-au întors în cameră cei ce mă vegheau: „Niciodată nu voi mai avea parte de astfel de dureri din această clipă înainte, căci Dumnezeu mi-a auzit rugăciunea”. Îl binecuvânteț pe Dumnezeu că a venit ceasul ușurării durerii și că acea suferință sfâșietoare nu s-a mai întors niciodată.”[65]

Dacă vom avea de predicat în mijlocul necazurilor, va trebui să trăim în părtășie cu Dumnezeu în termeni intimi de felul acesta – vorbind cu El despre nevoile și durerea noastră și hrănindu-ne din harul promisiunilor Lui și al revelărilor slavei Sale.

4. SPURGEON ȘI-A REAPRINS ZELUL ȘI PASIUNEA DE A PREDICA AȚINTINDU-ȘI OCHII ASUPRA VEȘNICIEI ȘI NU ASUPRA PREȚULUI IMEDIAT AL CREDINCIOȘIEI.

Apostolul Pavel a conștientizat că natura noastră pământească este trecătoare. Și ceea ce l-a menținut pe cale a fost

siguranța statornică a faptului că aceste suferințe de o clipă lucrează pentru el o greutate veșnică de slavă. De aceea, el a privit spre lucrurile care sunt veșnice (2 Corinteni 4:16-18). Așa a făcut și Spurgeon:

„O, fraților, curând va trebui să murim! Astăzi ne privim față în față sănătoși, dar va veni o zi când alții vor privi în jos asupra fețelor noastre palide, când ne vom așterne în coșciugele noastre... Atunci va conta prea puțin pentru noi cine își va arunca privirile asupra trupurilor noastre, dar va conta veșnic felul în care ne-am achitat de lucrarea noastră în decursul vieții.”[66]

Atunci când inimile noastre slăbesc și când zelul nostru se clatină în ce privește chemarea de a predica, Spurgeon ne sfătuiește în felul următor,

„Meditați cu seriozitate profundă la soarta păcătosului pierdut... Lepădați orice gânduri legate de pedeapsa viitoare care ar face ca ea să vi se pară mai puțin îngrozitoare și astfel treceți peste anxietățile voastre pentru a-i salva pe cei nemuritori din flăcările care nu se sting... Gândiți-vă de asemenea îndelung la fericirea păcătosului mântuit și, asemenea sfântului Baxter, extrageți argumente bogate din odihna veșnică a sfinților... Nu va exista nicio frică de a ajunge letargici atâta vreme cât rămâneți constant familiarizați cu realitățile veșnice.”[67]

Gândindu-se la veșnicie, el a avut o percepție pe termen lung cu privire la propria sa persecuție. În mijlocul controversei Downgrade, el a spus,

„Posteritatea trebuie luată în calcul. Nu mă uit atât de mult la ce se petrece astăzi, căci aceste lucruri sunt legate de veșnicie. În ceea ce mă privește, sunt gata să fiu mâncat de câini de-a lungul următorilor 50 de ani, dar viitorul mai îndepărtat mă va răzbuna. M-am purtat cu onestitate înaintea Dumnezeului celui viu. Frate, fă același lucru!”[68]

Pentru a continua să predici în furtuna necazurilor, trebuie să privești dincolo de crizele și sentimentele momentului. Trebuie să privești la ceea ce istoria va face din credințioșii tăi și, mai presus de aceasta, la ceea ce Dumnezeu va face din ea în ziua de apoi.

5. UNA DINTRE CHEILE PERSEVERENȚEI LUI SPURGEON ÎN PREDICAREA ÎN MIJLOCUL NECAZURILOR A FOST CĂ EL A RĂMAS MULȚUMIT CU IDENTITATEA SA ȘI NU S-A LĂSAT PARALIZAT DE CRITICILE DIN AFARĂ SAU DE JUDECĂȚILE INTERNE.

Unul dintre marile pericole ale trăirii sub critici continue este că aceasta reprezintă o chemare constantă adresată ție, o chemare de a fi altcineva decât ești. Acest lucru este problematic în mod special pentru că un sfânt smerit vrea întotdeauna să fie o persoană mai bună. Dar aici există un pericol mare de a-ți pierde identitatea într-o mare de semne de întrebare cu privire la propria persoană și ai putea ajunge să nu mai știi cine ești — să fii incapabil să spui alături de Pavel, „prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt” (1 Corinteni 15:10). Spurgeon a simțit acest pericol din plin.

Comparând o identitate de slujire cu alta, el le-a reamintit altor păstori de faptul că, la Cina ultimă a lui Isus, exista un pahar pentru vin și și un lighean pentru spălătul picioarelor. Apoi a adăugat,

„Eu protestez că nu pot alege dacă să fiu pahar sau lighean. Dar mi-ar fi bine dacă aș fi orice lucru dorește Domnul să fiu, atâta vreme cât El se va folosi de mine... Așa că, fratele meu, tu poți fi paharul, iar eu voi fi ligheanul; dar lasă paharul să fie pahar și ligheanul să fie lighean și fiecare dintre noi să fie ce este potrivit a fi. Fii tu însuși, dragă frate, căci dacă nu ești tu, nu poți fi nimeni altcineva și astfel, după cum vezi, ajungi să fii un nimeni... Nu fi un simplu copist, un împrumutat, un hoț al notițelor altor oameni. Spune ceea ce Dumnezeu ți-a spus și spune acele lucruri în felul tău; iar atunci când ai spus, insistă personal ca Dumnezeu să binecuvânteze vorbele tale.”[69]

Aș mai adăuga eu – roagă-te personal ca sângele purificator al Domnului să fie asupra lucrării tale, pentru că nici măcar una dintre cele mai bune fapte ale tale nu este nepătată. Pericolul este, totuși, să lași ca frica de oameni și îndoiala să te paralizeze de la propovăduirea credincioasă a adevărului.

Unsprezece ani mai târziu, în 1886, el a lovit aceeași coardă:

„Prietene, fii fidel propriului tău destin! Un bărbat poate deveni un predicator splendid prin a lovi direct la țintă; de ce s-ar ruina singur prin a încerca să cultive un stil decorativ? ... Apollo avea darul oratoriei; de ce să-l copieze pe tăiosul Petru? Fiecare să stea la locul lui!”[70]

Spurgeon ilustrează acest lucru folosindu-se de propria luptă cu tentația de a răspunde cu atitudine critică în decursul controversei Downgrade. Pentru o vreme, el a încercat să-și adapteze limbajul la cel al criticilor lui. Dar a venit o vreme când trebuia să fie cine era.

„Am descoperit că este total imposibil să mă fac plăcut, să spun sau să fac ceea ce vreau. Omul devine cumva indiferent atunci când are de-a face cu cei pe care orice cuvânt îi jignește. Observ că, atunci când mi-am măsurat cuvintele și mi-am cântărit frazele cu cea mai mare atenție, i-am ofensat cel mai mult, în timp ce unele dintre cele mai dure expresii au trecut neobservate. De aceea, nu îmi mai pasă de felul cum expresiile mele pot fi înțelese și rămân doar preocupat ca ele să fie juste și adevărate în ele însele.”[71]

Dacă vrem să supraviețuim și să continuăm să predicăm într-o atmosferă de controverse, vine un moment când ne-am dat toate silințele să cântărim pretențiile criticilor noștri și să le punem la inimă, dar acum trebuie să spunem, „prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt”. Trebuie să punem capăt îndoielilor deranjante care amenință să distrugă însăși sufletul nostru.

6. PENTRU SPURGEON, PUTEREA DE A CONTINUA ÎN PREDICARE ÎN MIJLOCUL NECAZURILOR ȘI A PIEDICILOR A IZVORÂT DIN BIRUINȚA SIGURĂ ȘI SUVERANĂ A LUI HRISTOS.

Aproape de capătul vieții sale, în jurul anului 1890, la ultima sa adresare de la conferința păstorilor, el compara necazurile și luptele pentru adevăr cu marea.

„Nu veți întâlni niciodată vreun marinăr bătrân care să fie necăjit pentru că marea este sus ceasuri întregi. Nu! El așteaptă cu răbdare ca marea să scadă, și știe că acest lucru vine la vremea lui. O stâncă a rămas descoperită în decursul ultimei jumătăți de ceas și, dacă marea continuă așa mai multe săptămâni, nu va mai fi nicio picătură de apă pe Canalul Mânecii, iar francezii ar putea să îl treacă în picioare de la Cherbourg. Nimeni nu vorbește într-un fel copilăresc ca acesta, căci toți știm că o astfel de maree nu va veni niciodată. Tot așa, nici noi nu vom vorbi ca și cum Evanghelia ar putea fi smulsă din rădăcini, iar adevărul veșnic alungat din țară. Noi slujim unui Stăpân atotputernic ... Dacă Domnul Își pune la lucru puterea, El poate câștiga pentru Sine toate națiunile pământului, împotriva păgânismului, a islamismului, a gnosticismului, a gândirii moderne și a oricărei alte erori. Cine este acela care ar putea să ne rănească dacă Îl urmăm pe Isus? Cum ar putea să fie înfrântă cauza Lui? La porunca Lui, convertiții se vor aduna de îndată în jurul adevărului Său și vor fi atât de numeroși pe cât este nisipul mării... De aceea, luați-vă curaj și mergeți înainte cântând (și predicând):

*Vânturile iadului au lovit
Lumea și-a arătat ura,
Totuși noi nu suntem zdrobiți.
Aleluia pentru cruce!
Niciodată nu vom pierde!
Domnul oștirilor e cu noi,
Dumnezeul lui Iacov e refugiul nostru.”[72]*

NOTE

BIBLIOGRAFICE

1. Charles Spurgeon, *Lectures to My Students*, (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1972), 156.
2. Spurgeon, *Lectures to My Students*, 161.
3. Eric W. Hayden, "Did You Know?" in *Christian History*, Issue 29, Volume X, No. 1, 2.
4. C. H. Spurgeon: *Autobiography*, vol. 2, (Edinburgh: The Banner of Truth Trust, 1973), 278.
5. Charles Haddon Spurgeon, *An All Round Ministry*, (Edinburgh: The Banner of Truth Trust, 1960), 8.
6. *An All Round Ministry*, 8.
7. Erroll Hulse and David Kingdon, eds., *A Marvelous Ministry: How the All-round Ministry of Charles Haddon Spurgeon Speaks to us Today*, (Ligonier, PA: Soli Deo Gloria Publications, 1993), 128.
8. *An All Round Ministry*, 374.
9. *A Marvelous Ministry*, 47.
10. Arnold Dallimore, *Spurgeon*, (Chicago: Moody Press, 1984), 198.
11. *Autobiography*, vol. 2, 76.
12. *A Marvelous Ministry*, 49–50.

13. *An All Round Ministry*, 337.
14. *Ibid.*, 160.
15. *A Marvelous Ministry*, 65.
16. *Autobiography*, vol. 2, 21.
17. *A Marvelous Ministry*, 43.
18. Bob L. Ross, *A Pictorial Biography of C. H. Spurgeon*, (Pasadena, TX: Pilgrim Publications, 1974), 66.
19. *A Marvelous Ministry*, 121.
20. *Ibid.*, 38.
21. *Autobiography*, vol. 2, 192.
22. Dallimore, *Spurgeon*, 173.
23. "Did You Know?," 2.
24. Dallimore, *Spurgeon*, 195.
25. "Did You Know?," 3.
26. *An All Round Ministry*, 126–127.
27. Charles Spurgeon, *Lectures to My Students*, 157.
28. *An All Round Ministry*, 177.
29. *Ibid.*, 352.
30. *Ibid.*, 32–58.
31. *Ibid.*, 55.
32. *Ibid.*, 358.
33. Charles Spurgeon, *Lectures to My Students*, 310.
34. *Ibid.*, 311.
35. Darrel W. Amundsen, "The Anguish and Agonies of Charles Spurgeon," in: *Christian History*, Issue 29, Volume X, No. 1, 23.
36. *A Marvelous Ministry*, 38–39.

37. Iain H. Murray, ed., *Letters of Charles Haddon Spurgeon*, (Edinburgh: The Banner of Truth Trust, 1992), 166, note 1.
38. *Letters of Charles Haddon Spurgeon*, 165.
39. *A Marvelous Ministry*, 35.
40. *Ibid.*, 35.
41. "The Anguish and Agonies of Charles Spurgeon," 23.
42. *A Marvelous Ministry*, 69.
43. *Ibid.*, 35.
44. *Ibid.*, 126.
45. *Ibid.*, 159.
46. *Ibid.*, 288.
47. "The Anguish and Agonies of Charles Spurgeon," 25.
48. *Ibid.*, 24.
49. Charles Spurgeon, *Lectures to My Students*, 163.
50. "The Anguish and Agonies of Charles Spurgeon," 24.
51. *Ibid.*, 25.
52. *An All Round Ministry*, 384.
53. "The Anguish and Agonies of Charles Spurgeon," 25.
54. *Ibid.*, 163–164.
55. *An All Round Ministry*, 221–222.
56. Charles Spurgeon, *Lectures to My Students*, 160.
57. *Ibid.*, 160.
58. Eric W. Hayden, *Highlights in the life of C. H. Spurgeon*, (Pasadena, TX: Pilgrim Publications, 1990), 103.
59. Charles Spurgeon, *Lectures to My Students*, 161.
60. *Ibid.*, 158.

61. Ibid., 312.
62. Ibid., 310.
63. Ibid., 315.
64. *A Marvelous Ministry*, 46–47.
65. “The Anguish and Agonies of Charles Spurgeon,” 24.
66. *An All Round Ministry*, 76.
67. Charles Spurgeon, *Lectures to My Students*, 315.
68. *An All Round Ministry*, 360–361.
69. Ibid., 73–74.
70. Ibid., 232–233.
71. Ibid., 282–283.
72. *An All Round Ministry*, pp. 395-396.